

ذکر سجده و آرامش در حال ذکر

۲. ذکر

۱. ذکر واجب در سجده عبارت است از یک بار گفتن «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى وَ يَحْمَدُهُ» یا سه بار گفتن «سُبْحَانَ اللَّهِ»، و اگر به جای آن ذکرهای دیگر، از قبیل «الْحَمْدُ لِلَّهِ»، «اللَّهُ أَكْبَرُ» و مانند آن (غیر از ذکر مخصوص رکوع) به همان مقدار بگوید کافی است.

۲. اگر ذکرهای رکوع و سجده را به جای یکدیگر بگوید، در صورتی که سهوی باشد اشکال ندارد، همچنین است اگر عمدی باشد و به قصد مطلق ذکر خداوند «عزوجل» بگوید، ولی ذکر مخصوص آن را نیز باید بگوید.

۳. آرامش بدن در حال ذکر سجده

۱. در حال سجود هنگامی که ذکر واجب را می گوید، باید بدن آرام باشد، بلکه حتی در هنگامی که ذکر را به قصد استحباب آن در سجود می گوید، مانند تکرار «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى وَ يَحْمَدُهُ» و امثال آن، احتیاط واجب آن است که بدن را آرام نگذارد.

۲. کسی که می داند آرام بودن بدن در حال ذکر سجود واجب است اگر پیش از آن که پیشانی به زمین برسد و بدن آرام بگیرد ذکر بگوید: عمد^۱ باشد: نمازش باطل است.

سهو^۱ باشد:

در حال سجده متوجه شود: باید دوباره در حال آرامش ذکر را بگوید.
بعد از آن که سر از سجده برداشت متوجه شود: نمازش صحیح است.

پیش از تمام شدن ذکر، سر از سجده بردارد:

— عمد^۱ باشد: نمازش باطل است.

— سهو^۱ باشد: نمازش صحیح است.

۳. اگر بر روی تشک و امثال آن سجده کند که بدن در اول آرام نیست و بعد آرام می گیرد، چنانچه در هنگام آرامش بدن، ذکر گفته شود، اشکال ندارد.